

advokátní komory ostatně, vydávaje své usnesení, se řídil také tímto výkladem, neboť jinak by byl mohl žadateli počítati advokátní praxi teprve ode dne 25. listopadu 1918. Uvádí-li stěžovatel dále, že účastníci války tím, že bylo jim ukončení studií atd. umožněno ještě za vojenské služby jednak poskytnutím studijních a zkušebních dovolených, jednak započtením semestrů mimo universitu ztrávených do doby studijní, byli dostatečně odškodněni, takže dalšího zřetele není ohledně nich potřebí, dlužno k tomu podotknouti, že v tom případě, kdyby názor stěžovatele byl správným, nebyly by výhody ty právníkům vojínům, kteří by byli chtěli věnovati se advokacii, pranic platny, dokud by vojenskou službu konali a vstup do praxe byl by jim možným teprve po skončení vojenské služby, čímž by zajisté účel, vládními nařízeními sledovaný, byl zmařen.

Čís. 632.

Zákon o zajištění půdy drobným pachtýřům ze dne 27. května 1919, čís. 318 sb. z. a n.

Součástí deskového statku jest každý pozemek, jenž svým výnosem slouží potřebám statku a byl by s ním, nejsa pachtován, obhospodařován.

(Rozh. ze dne 24. srpna 1920, R I 667/20.)

Pachtýř domáhal se, by mu byl přiznán do vlastnictví pozemek, jež měl pronajatu od vlastníka deskového statku. Oba nižší soudy nárok zamítly podstatně z toho důvodu, že požadovaný pozemek byl vlastníkem deskového statku hned po směně v roce 1899 dřívějšímu vlastníku propachtován a že tudíž nikdy nebyl s deskovým statkem obhospodařován a užíván.

Nejvyšší soud zrušil usnesení obou nižších soudů a přikázal soudu prvního stupně, by, doplně šetření, o nároku znova rozhodl.

Důvody:

S názorem obou nižších soudů nelze souhlasiti. Zákon ze dne 27. května 1919, čís. 318 sb. z. a n., dopouští požadovací právo v první řadě na pozemky, státem podle zákona ze dne 16. dubna 1919, čís. 215 sb. z. a n. zabrané; podle § 1 a 2 tohoto zákona je státem zabrán — s výjimkami v § 3 uvedenými — velký majetek pozemkový vůbec, t. j. soubor nemovitostí téhož vlastníka ve výměře v § 2 uvedené. Požadovací právo podle § 1 zák. čís. 318 není na tom závislo, zdali stát již použil práva, zabraný majetek podle § 5 zábor. zák. převzít a přidělovati, nýbrž postačí, když pozemek do takového souboru nemovitostí téhož vlastníka náleží. V tom případě zůstává lhotejno, zdali pozemek ten je hospodářskou součástí deskového statku, záboru taktéž podléhajícího. Že statek deskový svou rozlohou je také velkým majetkem pozemkovým a podléhá záboru, je sice na snadě se domnívati, ale v nejistém případě nutno podle § 17 cit. zák. tuto okolnost pro posouzení požadovacího práva důležitou vyšetřiti. Teprve po zjištění, že deskový statek s rustikálními pozemky netvoří velký majetek pozemkový, státem zabraný, přichází v úvahu, má-li býti pachtovaný pozemek za hospodářskou součást deskového statku poklá-

dán. Zákon chtěl kromě pozemků, státem zabraných, požadovacímu právu podléhat statky deskové bez ohledu na jejich výměru a také pozemky t. zv. rustikální, kteréž — nepatřily-li do velkého majetku pozemkového — podle původních návrhů zákona postiženy nebyly, a pozemky kostelní a obroční, ohledně kterýchž teprve zákon ze dne 15. dubna 1920, č. 311 sb. z. a n. odstranil pochybnosti ze znění § 1 zákona vzniknuvší. K povaze pozemku jako hospodářské součásti statku deskového nebo církevního samozřejmě nelze vyžadovati, aby byl spolu s ním obděláván, neboť pak by pozemky propachtované hospodářskou součástí nebyly a požadovány býti nemohly. Rovněž nemůže býti požadavkem, aby pachtovaný pozemek tvořil se statkem fysický celek nebo jeho nezbytnou součást, neboť i kostelní nebo obroční pozemek je ve smyslu zákona hospodářskou součástí kostela nebo fary a může býti požadován, byť i u kostela nebo fary ani hospodářských budov ani jiných zemědělských pozemků nebylo. Dlužno tudíž za hospodářskou součást deskového statku pokládati každý pozemek, jenž svým výnosem slouží potřebám statku a jenž by spolu se statkem byl obhospodařován, kdyby nebyl propachtován; na-proti tomu pozemek, který hospodářsky náleží k jinému nedeskovému celku anebo který by podle hospodářských zásad a zvyklostí nebyl s deskovým statkem obhospodařován, netvoří jeho hospodářské součásti a nemůže býti požadován, ač-li nepatří do zabraného velkého majetku pozemkového. Provedené šetření však se nevztahuje na všechny okolnosti podle nadřčeného pro posouzení požadovacího práva důležité a nemůže býti základem spolehlivého rozhodnutí, pročez usnesení obou soudů na skutečnostech neobjasněných založená byla zrušena.

Čís. 633.

Pokud lze na základě exekučního titulu, zakazujícího dlužníku výkon služebnosti na pozemku vymáhajícího věřitele, povolití proti dlužníku exekuci pro rušební činy příslušníků domácnosti a čeledi dlužníka.

(Rozh. ze dne 24. srpna 1920, R I 689/20.)

Rozsudkem bylo vysloveno, že povinované straně jako majitelce mlýna nepřísluší ve prospěch této reality právo pěšiny přes pozemek žalobců, a že jest povinna další chůze po tomto pozemku se zdržeti. Návrh na povolení exekuce dle § 355 ex. ř. proti straně povinné, by jí bylo znemožněno používání pěšiny přes pozemek žalobců, soud první stolice zamítl, zjistiť, že povinná strana neprohřešila se proti zákazu vyslovenému v rozsudku, nýbrž že pěšiny používala pouze služka povinného. Rekursní soud exekuci povolil v podstatě proto, že povinná strana odpovídá též za svou čeleď.

Nejvyšší soud zrušil usnesení obou nižších soudů a nařídil okresnímu soudu, by o věci dále jednal a ji rozhodl.

Důvody:

K výkonu práva je potřebí vůle vykonati obsah tohoto práva pro sebe, pokud se týče k výhodnějšímu nebo pohodlnějšímu užívání pozemku pa-